

Miquel Alberola

CAFÉ DEL TEMPS

La penitència del trànsfuga

El regidor de l'Ajuntament de València, **Manuel Del Hierro** —primer, cèlebre advocat defensor dels acusats pel TOP (*Tribunal de Orden Público*); i després, un dels trànsfuges més inquietos i més disponibles— fa ara justament un any que espera el reingrés en el PSPV-PSOE. Després d'haver abandonat el grup municipal socialista en la data històrica del 14 d'abril del 87, va passar al del CDS, el qual va deixar en una altra data històrica, el 2 de maig del 88. I el febrer del 89 va demanar, amb tota formalitat, tornar al partit dels socialistes. Però l'operació va ocórrer durant el mes de gener, coincidint amb una visita del ministre **Enrique Múgica** a València, en els dies en què el vot de Del Hierro garantia **Clementina Ródenas** en l'alcaldia.

El retorn, en un moment de la transcendència que hem explicat, ja que el seu vot decantaria cap als interessos del PSPV qualsevol iniciativa consistorial futura, va ser vist amb ulls gratificats en el partit, però, bàsicament, perquè ampliava la capacitat d'operació dels socialistes, que passaven a tenir la majoria absoluta. El regrés, segons fonts pròximes a l'operació, va posar d'un excel·lent humor, fins i tot, **Alfonso Guerra**.

La seua fitxa, encara que va ser avalada per **Joan Lerma** i, amb escàs entusiasme, per **Ciprià Ciscar** —i contenen que també s'hi van oferir el defenestrat **Rafael Blasco** i el braç armat del lermisme, **Eduard Montesinos**— va haver de seguir el conducte reglamentari habitual d'incorporació a les files: sol·licitud en l'agrupació pertinent, etcètera.

Fet aquest pas, l'ex-regidor **Fernan-**

do Puente, president, no sé si encara, de l'agrupació de Russafa, que és la que pertoca a l'egocèntric Del Hierro, va enviar una carta avisant la recepció de la petició. I mai més no se n'ha sabut. I la veritat, és que ja tocava que un trànsfuga, acostumat a devorar molles, es papara l'esquelet en el grup mixt.

Notícia de Ferraz

Un càrrec d'una certa importància del PSOE del carrer de Ferraz de Madrid ha tingut la deferència d'enviar una nota a l'encarregat d'aquesta expedientoria cafetera. Entre altres consideracions que no vénen al cas, el que remet ens confia una història que podria ser l'origen de tanta situació de descrèdit que pateix actualment el partit.

D'acord amb el missatge, **Alfonso Guerra** havia decidit, com que Andalusia i el País Valencià són les circumscripcions que generen més corrupció administrativa, acabar políticament amb els presidents autonòmics **Pepón Rodríguez De la Borbolla** i **Joan Lerma**, responsables, per consciència o inconsciència, d'aquest amarrellament oficial.

Assabentat d'aquestes intencions **Pepón**, va destapar la caixa de Pandora dels negocis de **Juan Guerra**. I Lerma va fer idènticament amb el cas de la Conselleria d'Obres Públiques. La història, pensant en Andalusia, té un cert sentit, ja que constitueix un atac frontal a Guerra. Ara bé, pel que fa a la contraestratègia valenciana, les connexions es difuminen. Sobretot, perquè atribueix al molt honorable una

capacitat de complot que —és una descripció—, de moment, no es correspon amb les seues possibilitats. La història, en tot cas, queda ací.

El plagi del neodirector

Fa un parell de setmanes ens vam servir d'aquestes columnes per publicar el discurs de mires del nou director de Canal 9-Ràdio, **Salvador Soria**, el qual comença a ser denominat en la casa *The Door*, per allò de la porta i per les connotacions de contundència que la fonètica dóna en la similitud catalana.

La cosa és que Soria, segons quatre indagacions, va efectuar una presentació que sonava familiar d'altres veus i altres àmbits on havia treballat de redactor pedestre l'actual director. El mateix discurs, però mitja hora més curt, el va fer un tal **José Luis Agudo**, en l'actualitat director del Centre Regional de TVE a València, i en aquella ocasió director de Radiocadena.

O Soria se'l va sentir i li va agarrar el clic, per si el destí li deparava privilegis, o Soria va ser alligonat en el mateix despatx que Agudo. En qualsevol dels casos no diu gran cosa a favor seu. Ni de l'altre.

El Consell Valencià de Cultura s'estrena

I ho fa a propòsit d'un tema de la seua especialitat: Corona d'Aragó i anticaltanisme. Des de la seua fundació no havia fotut brot perquè no tenia qui el consultara, i ara, quan **Jordi Pujol**

proposa el principat de Girona per a l'hiperpríncep **Felipe de Borbón**, és instat pel president de les Corts valencianes, **Antoni García Miralles**, *s u sordolencia*, ja que, al seu entendre, aquesta distinció és patrimoni de la difunta Corona d'Aragó i no de Catalunya.

A aquest efecte, a partir del dictamen de la somnífera institució, les Corts valencianes posaran en marxa els dispositius oportuns, amb la col·laboració aragonesa necessària, per a evitar les pretensions monopòliques de Pujol. És magnífic, amb tanta cosa crucial que hi ha per debatre al Parlament i García Miralles tan ocupat per desviar l'opinió pública.

La Llitera de Campo Vidal

Josep M. Espinàs s'ha escrit un llibre dels resultats d'un viatge a peu per la frontera de la llengua, el títol del qual és *A peu per la Llitera*. Espinàs va fer la presentació acompanyat del periodista televisiu **Manuel Campo Vidal**, responsable de la direcció i presentació del programa de TVE1 *Punto y a parte*.

Campo, nascut, com **Sant Josep de Calassanç**, en aquell paratge d'administració aragonesa i de parla catalana, és autor, en algun llibre sobre la comarca, de diversos articles sobre la catalanitat de la seua llengua, sobre la qual també hi ha intents de secessió. La notícia té la seua curiositat. Que gent amb la vida resolta a Madrid —i damunt provinent d'aquell reducte lingüístic— se la jugue d'aquesta manera no deixa de tenir mèrit. Més encara si ho contrastem amb realitats pròximes.